

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce J. L.,** zastoupeného JUDr. Alenou Lasotovou, advokátkou se sídlem Přívozská 10, Ostrava – Moravská Ostrava proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2003 čj. OAM-3078/VL-11-17-BZ-2003, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 1779/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2003 čj. 24 Az 1779/2003 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) s odůvodněním, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly toliko potíže s věřiteli a nezaměstnanost v zemi původu a žalovaný na základě informací o politické

situaci a stavu dodržování lidských práv ve Slovenské republice dospěl k závěru, že v případě žalobce lze Slovenskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2003 čj. 24 Az 1779/2003 - 28 byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že v průběhu řízení o udělení azylu žalobce uvedl jako jediné důvody pro udělení azylu potíže s věřiteli a nezaměstnanost v zemi původu; navíc se soud prvního stupně ztotožnil se závěrem žalovaného, že země původu žalobce, Slovenská republika, splňuje kritéria bezpečné země podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu; proto žalovaný podle názoru soudu prvního stupně nepochybil, když žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud prvního stupně dále uvedl, že neshledal, že by se žalovaný v průběhu řízení o udělení azylu dopustil žalobcem blíže nespecifikovaných porušení ustanovení správního řádu. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl a poučil žalobce o možnosti podání kasační stížnosti.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že rozsudku soudu prvního stupně vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, když je přesvědčen o splnění důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, případně podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel upozornil na to, že po návratu do země původu bude vystaven těžkostem z důvodu své rasy a národnosti; navíc jeho manželka porodila koncem roku 2003 syna a po návratu do Slovenské republiky bude jeho rodina vystavena hrozbám ze strany lichvářů. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti žalobce poukázal na to, že kasační stížnost trpí vadou spočívající v absenci povinného údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovateli podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný dále popírá oprávněnost podání kasační stížnosti, neboť se domnívá, že rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně byla vydána v souladu s právními předpisy a poukázal na to, že nelze zaměňovat poskytnutí azylu na území České republiky s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, jež jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb, o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad podání, popřípadě její zamítnutí pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že kasační stížnost žalobce není důvodná.

Žalobcem uváděným důvodem podané kasační stížnosti je důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení, tedy žalobcem tvrzená nezákonnost plynoucí z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínky alespoň pro udělení azylu podle ustanovení § 12

zákona o azylu, popřípadě pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že soud prvního stupně nepochybil, když shledal zákonným postup žalovaného, který zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) s konstatováním, že v případě žalobce lze Slovenskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o azylu. Žalobce navíc v průběhu řízení o udělení azylu neuvedl žádnou skutečnost, jež by zakládala některý z důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť problémy s věřiteli ani nezaměstnanost nepatří mezi ustanovením § 12 zákona o azylu taxativně vymezené důvody pro udělení azylu. Azyl z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok, a posouzení důvodů žadatele o azyl tak zůstává v režimu správního uvážení. Žalovaný se v daném případě pečlivě zabýval situací ve Slovenské republice z hlediska informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Slovensku, a to na základě podrobných analýz, které citoval v napadeném rozhodnutí. Jestliže pak rozhodl na základě takto obsáhle a podrobně provedeného dokazování, nebylo možno mu ze strany krajského soudu nic vytknout, rozhodl-li se nevyužít dobrodiní ustanovení § 14 zákona o azylu. Důvod, který žalobce namítá, nelze tedy považovat za oprávněný ani ve vztahu k rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta. Krajský soud vyšel při rozhodování ze skutkového stavu, který byl žalovaným zodpovědně a řádně zjištěn i ve vztahu k možné aplikaci § 14 zákona o azylu. Ani Nejvyšší správní soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, o které by mohl použití citovaného ustanovení zákona opřít. V daném případě k žalobcem uváděným obtížím s věřiteli a nezaměstnaností nepřistoupila žádná další okolnost, jež by jejich povahu kvalitativně měnila a jež by je povýšila na důvody vedoucí k udělení humanitárního azylu. V námitce stěžovatele, že mu v případě návratu do země původu hrozí střet s lichváři (tedy věřiteli – pozn. soudu) Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i soudu prvního stupně, s nimiž se ztotožňuje. K námitce stěžovatele, že bude po návratu do země původu vystaven těžkostem z důvodu své rasy a národnosti, nemohl Nejvyšší správní soud s ohledem na ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout, neboť ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). K námitce žalovaného týkající se neodstraněné vady podání spočívající v absenci povinného údaje o dni doručení napadeného rozsudku stěžovateli podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., Nejvyšší správní soud sděluje, že datum doručení rozhodnutí soudu prvního stupně žalobci bylo krajskému soudu, jenž prováděl úkony podle ustanovení § 108 s. ř. s. před předložením kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu, známo z jeho úřední činnosti. Vzhledem k tomu, že se v daném případě nejednalo o vadu neodstranitelnou, a nenastala ani situace, kdy by byl stěžovatel k odstranění této vady krajským soudem vyzván a poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti v případě neodstranění vady, nebyla tato námitka žalovaného shledána důvodnou.

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Krajský soud v Ostravě usnesením rozhodne o výši odměny ustanovené advokátky a z účtu Krajského soudu v Ostravě jí bude odměna vyplacena.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu